

ТАКОЮ ТИ, ПРИГАДУЮ, БУЛА...

Колись була тендітною і ніжною,
Загадками світилася в очах,
Водночас і однаковою й різною,
Але цікавість пробивалася крізь страх.

А очі розумом ясніли з глибини,
Він тихо поміж бісиками жив,
Допитливо шукав у всьому новини,
Розвіюючи сутінки, служив.

Щось в ній було якесь незвичне – відгадай,
На це й звернув увагу я мабуть,
Із нею може в пекло, може в рай,
Але незвідані стежинки приведуть.

Сталевий мала стержень до життя
Тому було й не легко з нею жити,
Та все виходило завжди, як треба, до пуття,
І ось, на жаль минулось, зникло вмить.

Такої господині важко відшукать,
Було, що під руками в неї все горить,
Не звикла змалку руки опускати,
Та перелічувати – довго говорить.

Учителькою математики була –

Від Бога – кажуть люди про таких,
Кути в стосунках обійти завжди могла,
Щоб вийти з ситуацій не простих.

Однаково любити вміла всіх людей,
А був у неї ще й талан кохать,
Таких, що вміють притискати до грудей,
Серед людей не легко відшукать.

Дата написання вірша: 2021-11-24